

VÁROM A LEVELED FRANZ K. KAFKA

V E S Z T E G F E R E N C

a vastag hó alatt szóról szóra elhiszem neked
hogy nem válaszolhatsz
és az előírás jelentőségét se becülöm alá
— hogy sután fejezzem ki magamat
amit tőled és az adminisztrációtól tanultam —
de el szeretném hitetni veled
hogy értékes kapcsolataim vannak
a kastélyban
nemcsak a kastéllyal mint neked
és még értékesebbekre fogok szert tenni
mert jobban értek ehhez
őserőmnek és gátlástalanságomnak köszönhetően
mint te
hideglelős eszeddel és kényes érzékszerveiddel
dőrén megvallott jótulajdonságaim
mindenesetre biztosítanak majd
minden olyan veszedelemmel szemben
mely abból származnék
hogy kihívóan itt rostokolok
és kezeskedek afelől
hogy bőségesen meghálálom
azt a kis szívességet
amit nekem teszel
egyrészt hebehurgya és zabolátlan
másrészt túlságosan is megfontolt
agyafúrt természetemnek adózva
miközben én megbirkózok
az úttal

mely a hídhöz címzett vendégfogadóig vezet
s vissza
és hirtelenében nem tudok mást mondani
arról a hitemről
hogy ezen az izgága bolygón
mindennek és mindenkinek
megvan a maga és a mások számára
a jelentősége
éppen csak hogy ez engem még mindig
kellőképpen sehogy se akar foglalkoztatni
és az a lehetőség
hogy már kora reggel
a kastély központi irodájába mehetek
a legkevésbé sem csábít
én inkább most
éjszaka
észrevétlenül szeretek behatolni oda
és mindenféle
barnabás nevezetű küldöncök nélkül
akik
látható rangjukat jóval meghaladó
szoros kapcsolatban állnak ugyan a kastéllyal
de ilyen képtelen
nevetségesen reménytelen kísérletre
aligha kaphatók
mivel amúgy csak ritkán kapatosak
annyira a vérükben már a szolgálatkészség
főleg flegmán színjőzanok
és megfontoltságból nagyokat hallgatnak
engedelmeskedniük kell
lassan járniuk
kimérten és ellenkezés nélkül tűrniük
a nagy megtiszteltetést
hogy ama pernahajder várnagy-fiúk
szeretik őket
mint ringyókat vérmes öregek
mit nekik a közvélemény
egyforma egykedvű imbolygása
akár rászegezik tekintetüket
akár nem

én viszonylag közönyös vagyok erre
lesek továbbra is feszülten
mélyen meggörnyedve
szinte már térdelve
akár az előzékeny kínai bölcsek
hogy olykor úgy tűnik
mintha már könyörögve bűvölném
a magamra zárt ajtón a kulcslyukat
hogy engedjen át egy kis fényt
világosságot a külvilágból
észt értelmet
hiszen látni
hiába erőlködök
már régóta nem látok semmit
de láttatni se nagyon hagynak
mintha boldogabbak lennének
ha magamat emésztsem el
marha egy okos haragomban
s ha végre egyszer
teljes méltóságomban fölemelkedhetnék
és végigsimítanám arcomat
vagy megigazítanám hajamat
mélyet lélegeznék

kérdéses

vajon szememet ismét
hozzászoktathatnám-e
a nyilvános helyek és az emberek látványához
mintegy kedvem ellenére
nehogy meggyőződjek valamiről
amit már úgyis tudok

hanem
hogy elébe vágjak
az esetleges támadásnak
mint te
aki valósággal rettegsz értem
oly sebezhetőnek érzed
magát a pillanatot is
és ráadásul

még kendőt is csavartál
a torkod köré
a kendő vége
lám szabadon lobog a szélben
és bele-belecsapódik
a világ vigyori arcába
de mit ér ez
ha hosszú
hegyes
folyton játszó ujjakkal
azonnal kikapják
a másik végét
és hattyúszerű nyakadba varrják mindazt
amit újra és újra
az unokáid már annyiszor leráztak magukról

ha pedig valahol
nyugtot találhatnál
olyan emberek vennének körül
aminek már csak a puszta tudatától is
sietve menekülnél
— ezt mondanád a vastag hó alól
de ne zavartasd magadat
nemsokára én is
ha időközben el nem fektetnek
(mint már megszoktam)
mindenesetre lefekszem
ehhez még csak lámpát se kell eloltanom
semmi és senki miatt
úgyis nyomban mélyen elalszanak
mintha riadód soha el se hangzott volna
és még akkor is
ha egy óra múltán
vége is az igazi álmuknak

és akkor
hogyan is tehetnék én arról
hogy a legkisebb világosság is zavarja őket
ezért hát
jó éjszakát

valóban nyomban sötét lesz